

Ніколаєнко Т. Б., к.ю.н., доцент,
Національна академія Державної прикордонної служби України
імені Б. Хмельницького, м. Хмельницький, Україна

Дробович Т. М., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ЛІЦЕНЗУВАННЯ ПІДПРИЄМСТВА З ПЕРЕВЕЗЕНЬ ПАСАЖИРІВ ПОВІТРЯНИМ ТРАНСПОРТОМ

Ліцензування – один із засобів і механізмів регулюючого впливу держави на діяльність суб'єктів господарювання. Ліцензія – це документ державного зразка, який засвідчує право суб'єкта господарювання, який одержав ліцензію, на провадження зазначеного в ньому виду господарської діяльності протягом визначеного строку за умови виконання ліцензійних умов. Ліцензування здійснюється у добровільному порядку виключно за волевиявленням суб'єкта господарювання. Таким чином, для суб'єктів господарювання ліцензування можливо розглядати і як угоду, спрямовану на отримання необхідного елемента підприємницької дієздатності [2].

Види господарської, що підлягають ліцензуванню, встановлюються статтею 7 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності». Цей Закон також визначає порядок ліцензування, відповідальність суб'єктів господарювання та органів ліцензування за порушення законодавства у сфері ліцензування. Так, відповідно до п. 24 ст. 7 даного закону перевезення пасажирів, небезпечних вантажів та небезпечних відходів річковим, морським, автомобільним, залізничним та повітряним транспортом, міжнародні перевезення пасажирів та вантажів автомобільним транспортом.

Щоб отримати ліцензію перевізнику пасажирів повітряним транспортом (Далі – Ліцензант) повинен виконати ряд умов, та відповідати конкретним вимогам, які зазначені у ст. 9 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» [2, с. 233].

У даному законі чітко вказано і перелік документів, які необхідно подати ліцензанту, але я би хотіла звернути увагу на інше. Дуже часто отримуючи рішення уповноваженого органу про відмову у отриманні ліцензії, ліцензант в силу своєї недосвідченості та неухважності не звертає увагу на те що дане рішення повинно мати чітку структуру та обґрунтованість, якщо норма такого рішення недодержана то у ліцензанта є всі підстави для оскарження такого рішення.

Таке рішення згідно ч. 6 ст. 13 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» повинно включати в себе:

- 1) реквізити заяви про отримання ліцензії;

2) вид господарської діяльності, зазначений здобувачем ліцензії у заяві про отримання ліцензії;

3) найменування та ідентифікаційний код юридичної особи або прізвище, ім'я, по батькові та реєстраційний номер облікової картки платника податків фізичної особи – підприємця (серія та номер паспорта для фізичної особи, яка через свої релігійні переконання відмовляється від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків, повідомила про це відповідний орган державної податкової служби та має відмітку у паспорті);

4) перелік та опис підстав (обґрунтування) для прийняття рішення про відмову у видачі ліцензії;

5) пропозиції щодо усунення відповідних недоліків, які мають бути викладені в однозначній, зрозумілій та достатній для виконання здобувачем ліцензії формі [1].

Також важливо звернути увагу на те, що копія такого рішення повинна бути надіслана органом ліцензування у строк, що не перевищує п'яти робочих днів.

Є дві чіткі причини на підставі яких може бути відмова у видачі ліцензії:

1) встановлення невідповідності здобувача ліцензії ліцензійним умовам, встановленим для провадження виду господарської діяльності, зазначеного в заяві про отримання ліцензії;

2) виявлення недостовірності даних у підтвердних документах, поданих здобувачем ліцензії. Виявленням недостовірності даних у підтвердних документах, поданих суб'єктом господарювання до органу ліцензування, є встановлення на момент подання документів здобувачем ліцензії чи ліцензіатом наявності розбіжності між даними, наведеними у них, та фактичним станом цього суб'єкта господарювання. Не вважаються недостовірними дані, підстава наведення яких суб'єктом господарювання не могла бути для нього завідомо неналежною [1].

Важливим є те, що навіть якщо ви отримали обґрунтовану відмову у вас є можливість через певний період знову подати необхідний пакет документів уже з усунутими недоліками та отримати ліцензію.

У висновку хочеться сказати, що важливим є знання своїх прав і часто це може прийти у нагоду при бажанні займатися господарською діяльністю, тому коли у вас з'явиться бажання почати займатися будь чим вивчіть це питання зі сторони закону адже «Предупрежден - значит вооружен».

Література

1. Про ліцензування видів господарської діяльності: Закон України від 08.12.2015 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 867-VIII.

2. Господарське процесуальне право: підруч. / за ред. М. Ю. Картузова. – Х.: Одиссей, 2012. – 400 с.